Niets. Op de vierde zag ik, aan den hoek van een zijgang, den rug van een vrouw in een donkerblauwe tailor-made ; ze stond te spreken met iemand in de zijgang, dien ik niet zien kon. De gele aigrette van haar hoed bewoog heen en weer. Mary! Ik kwam langzaam nader, ging in hun nabijheid op een bank zitten die tegen de trapleuning stond.

„Maar dan heb ik den verkeerden sleutel!" hoorde ik haar lachend roepen.

„Pardon," zei de stem van den onzichtbaren man hoffelijk, „uw sleutel is in orde — maar u past hem op de verkeerde kamer : de mijne!"

„Ach — maar dan heb ik de eerste in plaats van de tweede zijgang genomen! Ik maak u mijn excuses!"

Ze lachte weer vroolijk, en maakte den indruk van een argelooze jonge vrouw, die schik had in haar eigen vergissing, graag even een praatje maakte, om dan weer haar correcte houding te hernemen en dit kleine incident te vergeten.

Maar de ander hield haar nog staande. Ik zag om den hoek juist iets van zijn arm en schouder; hij had zijn hoed in de hand; zijn stem klonk aangenaam en beschaafd.

VEREENIGING VOOR VROUWENKIESRECHT.

De Vereeniging voor Vrouwenkiesrecht hield Zondag 18 Juli in Musis Sacrum te Arnhem onder leiding van Mevrouw Dr. A. Jacobs haar buitengewone algemeene vergadering. Vertegenwoordigd waren 59 afdeelingen. Na afloop der vergadering had in Musis Sacrum een gemeenschappelijke maaltijd plaats, gevolgd door een concert in den tuin.

„U bent niet de eerste landgenoote die ik hier ontmoet; er zijn veel Amerikanen in Genua dit seizoen. Is u uit New York?"

„O neen — uit San Francisco!"

„En hebt u al veel van Genua gezien?"

„Niets — ik kwam juist aan . . . . ."

Het gesprek ging in dien geest nog even voort ; toen maakte Mary een beweging als tot heengaan. Ik stond op, liep hen langzaam voorbij. Mary tikte onder het zeggen van een afscheidsfraze met haar sleutel tegen het deurpaneel, als onwillekeurig ; maar mijn geoefend oor verstond die taal — ze was in Morse-schrift :

„Dit - is - Morlay - blijf - uit - de - buurt!"

Blijf uit de buurt! ik wist wat dit zeggen wilde.

Mary had hem ontdekt en ging zich aan hem vastklampen. Mijn rol was : te trachten in dien tusschentijd Morlay's kamer te inspecteeren.

Drie dagen later wist ik ongemerkt Mary's kamer binnen te komen om verslag te doen. Ze stond aan het venster en haar gezicht zag vermoeid en wit. Het was als had ze een masker afgezet, en als toonde ze nu, zonder terughouding, haar désillusies en haar verlangen naar rust. Maar haar oogen lichtten toch even op toen ze me zag. Van Morlay zei ze maar een paar woorden : dat hij onder zijn eigen naam in 't hotel was, dat ze hem dagelijks zag en sprak, maar nog geen kans had gehad . . . . toen, met haar kalme, diepe stem, vervolgde ze : „Saninovitch is hier — hij heeft me gezien."

„Hier? !"

„Hier in Genua. Hij reed me voorbij in een fiacre, van 't Fransche Consulaat naar 't Café Jazelli. Ik ontsnapte hem, toen hij voorbij raasde, door in een winkel te vluchten."

„En toen?"

„O, van alles . . . . maar vertel me eerst : wat deed je in dien tusschentijd? Vond je gelegenheid om Morlay's kamer te onderzoeken?"

„Gisteren — terwijl jij met hem dineerde," zei ik, en 't scheen dat Mary niet ongevoelig was voor den toon van jaloezie in mijn stem.

Ze glimlachte even, maar zei eerlijk : „ik mag hem wel ; hij maakt geen slechten indruk."

Ik haalde de schouders op. „Ik liet me insluiten, toen 't kamermeisje de deur even had opengelaten, lag 'n uur onder de canapé toen ik klaar was, en ontsnapte daarna op dezelfde manier als ik er in gekomen was."

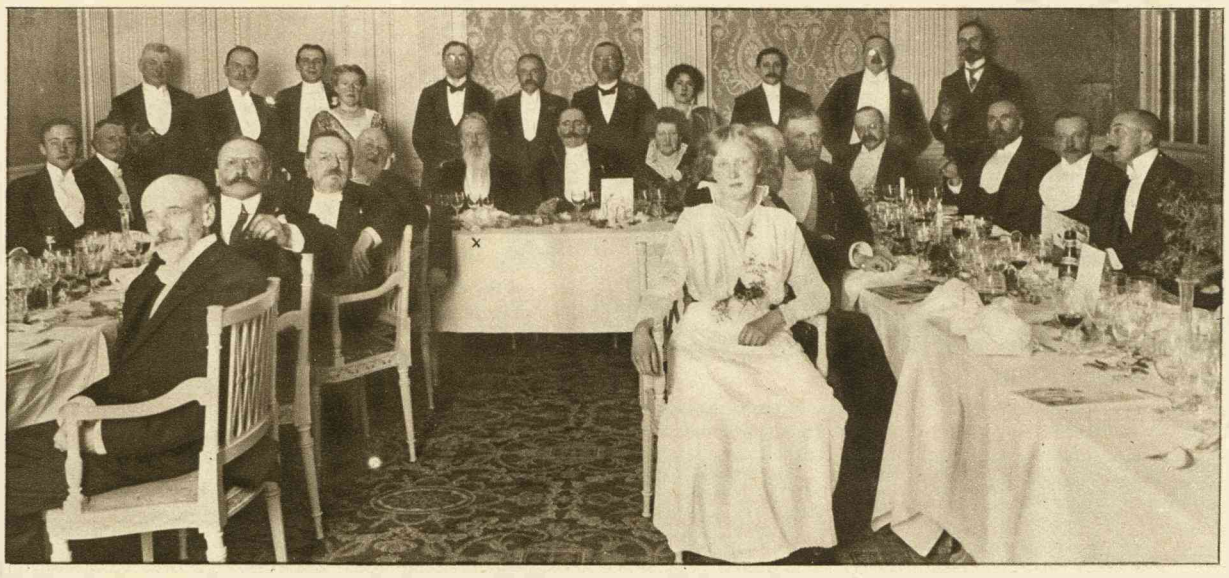
„En?"

„Niets. 't Was erg gemakkelijk : zijn koffer stond zelfs open. Maar ik vond geen enkel stuk. En toch — wat we er ook voor moeten doen : die waarden zullen we te pakken krijgen, met list, met geweld, met beide als 't moet . . . . . Het is waarschijnlijk een gevaarlijk spel, met leelijke kansen, maar we zijn 't eenmaal begonnen!"

„Ja — als Morlay zijn papieren bij zich draagt, wordt het er niet gemakkelijker op." Ze dacht even na. „Weet je wat me verwondert? Dat die lui van Scotland Yard ons hier niet in den weg loopen."

„Mij niet — ik heb ze naar Londen getelegrafeerd dat Morlay in Como zit. Ze zullen niet al te veel waarde hechten aan zoo'n bericht van 'n onbekende, maar blijkbaar houdt 't ze toch even op. En al waren ze hier — 't is de groote vraag of ze hem kennen, of ze zelfs zijn portret wel bezitten. Maar vertel me van Saninovitch."

„Hij stond voor ons, toen we dien eersten dag 't hotel uitkwamen, Morlay en ik. Geen ontkomen mogelijk! Ik hield me goed, deed alsof ik hem niet zag, maar gedurende onze heele wandeling, en ook tijdens de lunch, bleef hij in onze buurt. Morlay merkte 't, al zei hij niets, en ik kon aan hem zien dat hij er onrustig en wat angstig onder werd ; hij is toch al zoo argwanend en schijnt te denken dat iedereen aan hem ziet dat hij iets te verbergen heeft. En Saninovitch denkt natuurlijk dat Morlay en ik handlangers zijn ; hij liet me alleen in de lift gaan en volgde Morlay, die nog wat op 't stoombootbureau te doen had, zooals hij me vertelde. 't Is wel eenigszins komisch . . . Toen ik dus van beiden bevrijd was, besloot ik snel naar Rome te gaan, de ambassade daar in te lichten. Maar ik werd gevolgd, nam een kaartje naar Busalla, stapte door de eene deur den coupé binnen en door de andere er weer uit. Of ik ongezien ben weggekomen weet ik niet. Natuurlijk zal Saninovitch nu Morlay dag en nacht door zijn agenten laten bespieden."

JUBILEUM Dr. C. P. BURGER Jr.

Vrijdag 16 Juli had in de leeszaal van de Universiteitsbibliotheek te Amsterdam de huldiging plaats van den bibliothecaris der bibliotheek dr. C. P. Burger Jr., ter gelegenheid van zijn 25-jarig jubileum. Tijdens deze plechtigheid werd de jubilaris vereerd met een welgelijkend door Hobbe Smith geschilderd portret met album van C. J. Mensing, waarin de opdracht. 's Avonds vereenigden zich Dr. Burger (x) en zijn vrienden en autoriteiten aan een feestmaaltijd in Trianon.

„Wel — dan kunnen we niet beter doen dan Morlay tegen den Rus beschermen! Morlay's veiligheid is ons wat waard op 't oogenblik. Maar kwam je ten slotte in Rome?"

Ze knikte. „Ja, en ze gaven me de helft van het beloofde geld; de rest zou ik krijgen als Saninovitch gearresteerd was. Nu, 't is in elk geval een goed begin."

„Eigenlijk vind ik Saninovitch bijzaak geworden," zei ik. „Die beteekent nog maar tweehonderdvijftig pond. Maar Morlay! Die heeft 't artikel dat we noodig hebben!"

„Schat onzen Russischen vriend niet te laag," antwoordde Mary. „Hij is wraakzuchtig, intrigant, heeft den geheelen geheimen Franschen politiedienst achter zich — hij zal niet rusten voor hij 't met ons uitgevochten heeft!"

„Hij moet 't weten. Zoo noodig zet ik 't heele Engelsche ministerie van Buitenlandsche Zaken tegen hem op. Dat kan hem wel aan!"

Maar Mary bleef de zaak ernstig inzien. „Hij laat 't niet tot een open strijd komen. Hij verdedigt zich met duizend kleine listen."

„Had ik hem maar even op Amerikaanschen bodem te pakken, dan . . . ."

„Daarheen laat hij zich niet meer lokken! De eerste maal was genoeg voor hem. Neen, we moeten Saninovitch tegen Morlay uitspelen ; met den eerste jagen op den tweede!"

We voelden 't allebei wel : met praten hielden we er bij elkaar den moed in ; maar beiden voelden we hoe eenzaam we in de wereld en in onze moeilijkheden stonden ; we moesten 't samen uitvechten, zonder den wettelijken steun dien „fatsoenlijke" menschen konden inroepen. We waren avonturiers, inbrekers, dieven . . . .

Een oogenblik zaten we in gedachten verzonken ; toen schrikte een klop aan de deur ons op.

„Stil!" zei Mary. „Morlay!" Ze rukte de kleerenkast open, duwde me er in ; en weer moest ik de vernederende rol spelen van den man die niet handelen mag maar toezien moet. En een seconde later had Mary „binnen" geroepen, zat ze ongedwongen aan tafel een brief te schrijven, en stond Morlay op den drempel.

„Mag ik u een oogenblik spreken?" Zijn stem klonk niet onaangenaam, hoffelijk zelfs.

Mary was opgestaan. „Komt u binnen," zei ze vriendelijk kalm.

„Wat ik u vragen ga," ging Morlay voort, „is iets zeer ongewoons. Maar ik heb u nu eenmaal als een ongewone vrouw leeren kennen . . . ."

„In Amerika zoudt u me geëmancipeerd noemen, nietwaar?" lachte ze ongedwongen.

„In Amerika zou me niet gebeuren wat me hier gebeurt," vervolgde Morlay ernstiger. „Kort en goed, de zaak is deze : ik word dag en nacht door iemand nagegaan en bespionneerd, om welke reden weet ik niet — misschien omdat ik papieren van waarde bezit, die men me afhandig wil maken, al begrijp ik niet hoe men daar achtergekomen is. Maar Italië is nu eenmaal 't land van komplotten en intriges . . ."

Hij haalde een gele, „officiëel" uitziende enveloppe uit zijn zak. „Ziet u eens : dit omslag bevat belangrijke brieven, die groote waarde voor me hebben, ofschoon geen handelswaarde. Het . . . het zijn aanteekeningen omtrent een uitvinding, waarop ik patent wil nemen . . . . Ik vrees dat het mijn vervolgers, concurrenten misschien, daarom te doen is ; die gedachte laat me rust noch duur. Ze zouden in staat zijn me erom te vermoorden. Nu wilde ik u vragen : zoudt u die een paar dagen voor me willen bewaren?"

„Maar dat beteekent een groote verantwoordelijkheid voor me," stamelde Mary.

„Zeker — maar geen gevaar, want niemand zal u verdenken ze in uw bezit te hebben. U zei dat u over 'n dag of vijf in Napels denkt te zijn. Als ik u daar nu eens bijvoorbeeld in 't Hôtel de Londres ontmoette . . . . ."

„Ik weet 't waarlijk niet . . . . 't is zulk een zonderlinge opdracht . . . . " Mary speelde haar rol uitmuntend.

„Wilt u 't wagen?"

Ze zag beurtelings naar de enveloppe en naar hem.

„Ja — als u er op aandringt — als ik er u mee helpen kan . . . ."

(Wordt vervolgd).